

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudcem Mgr. Vladimírem Koutným ve věci

žalobců: a) [název žalobkyně]
sídlem [adresa žalobkyně a žalobce]
b) [celé jméno žalobce], [datum narození]
bytem [adresa žalobkyně a žalobce], [anonymizována dvě slova]
oba zastoupeni advokátem Dr. [jméno] [příjmení], [anonymizováno]
sídlem [adresa]

proti

žalované: [osobní údaje žalované]

o vyklizení a určení vlastnického práva k nemovitostem

takto:

- I. Žaloba žalobců a) a b) ze dne [datum] ve znění pozdějších podání, aby byla
- II. stanovena povinnost [anonymizována dvě slova], s. p. vyklidit a předat žalobcům nemovitosti:
v [katastrální území]:
 - pozemek parcelní číslo KN [číslo] v rozsahu odpovídajícímu části původního pozemku číslo PK [anonymizováno];
 - pozemek parcelní číslo KN [číslo] v rozsahu odpovídajícímu části původního pozemku číslo PK [anonymizováno];

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Maderová.

- pozemek parcelní číslo KN [číslo] v rozsahu odpovídajícímu části původního pozemku číslo PK [číslo];
- a zaplatit žalobcům částku 100.000 Kč, a to do šesti měsíců od právní moci rozsudku,
- III. v případě, že soud nevyhoví žalobnímu návrhu ad a), aby byla stanovena povinnost [anonymizována tři slova] zaplatit žalobcům peněžitou náhradu za nemovitosti označené v žalobním návrhu ad a) s jejich plody a užitky minimálně ve výši 100.000 Kč, a to do tří měsíců od právní moci rozsudku,
- dále aby bylo určeno, že žalobce a) je vlastníkem nemovitostí:
- v [katastrální uzemí]:
- pozemku parcelní číslo KN [číslo] v rozsahu odpovídajícímu části původního pozemku číslo PK [anonymizováno];
 - pozemku parcelní číslo KN [číslo] v rozsahu odpovídajícímu části původního pozemku číslo PK [anonymizováno];
 - pozemku parcelní číslo KN [číslo] v rozsahu odpovídajícímu části původního pozemku číslo PK [číslo], se zamítá.
- IV. Žalobci a) a b) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč, a to do tří dnů po právní moci rozsudku.
- V. Žalobci a) a b) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Bruntále doplatek soudního poplatku ve výši 5.000 Kč, a to do tří dnů po právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou soudu dne [datum] se žalobci vůči žalované domáhali vyklizení nemovitých věcí uvedených ve výrokové části I. tohoto rozsudku a vydání jejich plodů a užitků za období od [datum], příp. zaplacení částky rovnající se hodnotě těchto plodů a užitků, které vyčíslili částkou 100.000 Kč ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví žalované. Pro případ, že by soud odmítl nárok na vyklizení a předání nemovitostí navrhli žalobci společně, aby jim byla přiznána náhrada škody ve výši hodnoty nevydaných nemovitostí, a to v penězích, konkrétně v částce 100.000 Kč vůči žalované. Žalobce a) konečně navrhl též určení vlastnického práva k jednotlivým nemovitým věcem. Žalobci uvedli, že původním vlastníkem sporných nemovitých věcí byl [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno], který je nabyt na základě odevzdací listiny bývalého Krajského soudu civilního v [obec] ze dne 13. 5. 1930, č. j. [spisová značka], a ze dne 16. 10. 1930, č. j. [spisová značka], a odevzdací listiny bývalého Krajského soudu civilního v [obec] ze dne 7. 6. 1930, č. j. F ([číslo]) [číslo]. Všeobecným právním nástupcem [jméno] [jméno] [příjmení] je žalobce a). Československý stát se však v roce 1945 chopil držby sporných nemovitých věcí na základě dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, přestože [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] nebyl německé, nýbrž [anonymizováno] národnosti, a pravidla o konfiskaci majetku podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. se na něj již z tohoto důvodu nevztahovala. Žalobci ve své žalobě zcela vylučovali, aby bylo právně možné, aby správní orgán určil národnost [jméno] [jméno] [příjmení], kdy považují takové, „rozhodnutí“ za nicotné. Dále žalobci poukázali na skutečnost, že o konfiskaci majetku právního předchůdce žalobce a) rozhodl bývalý Okresní národní výbor v [obec] jako absolutně věcně nepřislušný správní orgán, o němž se žalobci domnívají, že ani v předmětné době neexistoval, a nadto tím zasáhl do exekuční imunity tehdejšího vlastníka sporných nemovitých věcí jako hlavy státu podle mezinárodního práva veřejného. Z tohoto důvodu se rozhodnutí správního orgánu o konfiskaci nemovitostí považují za nicotné, tedy neschopné vyvolat jakékoliv právní účinky. Žalobci též uvádí, že – i pokud by ke

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Maderová.

konfiskaci platně došlo – tato by byla provedena v rozporu se zásadami mezinárodního práva, které zakazují odejmutí vlastnického práva cizinci bez poskytnutí odpovídající náhrady. Česká republika (žalovaný) pak dlouhodobě odmítá jednat o nápravě způsobené újmy na mezinárodní úrovni, což je též v rozporu se zásadou pokojného řešení sporů mezi státy. Žalobci se důrazně vymezují proti aplikaci Stanoviska pléna Ústavního soudu Pl. ÚS-st. [číslo], neboť dle jejich názoru na posuzovanou věc nedopadá; v jeho aplikaci žalobci spatřují zbavení zdejšího soudu plné rozhodovací pravomoci pro posouzení podané žaloby, a tedy i odepření práva na přístup k soudu při ochraně jejich vlastnického práva. V takovém postupu pak spatřují porušení zákazu diskriminace zaručeného Úmluvou o lidských právech (čl. 6 odst. 1 a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě [číslo]). Žalobci tedy dovozují, že se žalované nedostalo právního důvodu k nabytí sporných nemovitých věcí, zatímco vlastnické právo jejich původního vlastníka zůstalo nedotčeno a po jeho úmrtí přešlo na žalobce a) jako jeho všeobecného právního nástupce. Žalobci b) k nim pak podle vnitrostátního práva [anonymizováno] knížectví přísluší požívací právo. Z uvedených závěrů pak žalobci odvozují důvodnost svého nároku na vyklizení nemovitostí a na vydání plodů a užitků, příp. na zaplacení jejich ceny, která představuje žalovanou získané bezdůvodné obohacení na úkor žalobců.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že uvedla, že žalobci a) nespovědí na požadovaném určení naléhavý právní zájem, a proto již z tohoto důvodu je třeba žalobu o určení vlastnického práva ke sporným nemovitým věcem zamítnout. Mimoto chybí žalobcům i aktivní věcná legitimace, protože zde chybí důvod nabytí sporných nemovitých věcí. Takový důvod nevyplývá ani z potvrzení [anonymizováno] zemského soudu ve [anonymizováno], jehož se žalobci dovolávají, protože pozůstalost po právním předchůdci žalobců ve skutečnosti neprojednal. Žalovaná poukázala i na okolnost, že podle právní úpravy účinné v době úmrtí právního předchůdce žalobců se co do nemovitých věcí ležících na území Československé socialistické republiky vyžadovalo projednání dědictví československým státním notářstvím, k němuž však nedošlo. Chybí-li vlastnické právo žalobce a), nemůže od něj žalobce b) dobře odvozovat tvrzení požívací právo. Žalovaná tvrdila právní titul nabytí předmětných nemovitostí, a to tak, že se stát stal vlastníkem sporných nemovitých věcí konfiskací podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb., když Okresní národní výbor v [obec] přitom rozhodl o tom, že právní předchůdce žalobců je osobou německé národnosti, a z tohoto důvodu spadá do osobní působnosti dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. Stížnost proti tomuto rozhodnutí pak bývalý [příjmení] národní výbor v [obec] zamítl. Bývalý Okresní národní výbor [okres] rovněž zamítl návrh právního předchůdce žalobců na povolení výjimky z konfiskace. Bezúspěšná zůstala rovněž jeho stížnost proti rozhodnutí bývalého [příjmení] národního výboru v [obec], o níž rozhodl bývalý správní soud. S námitkami žalobců, jež se týkají rozhodnutí vydaných v souvislosti s konfiskací majetku jejich právního předchůdce, se ve skutkově obdobné soudní věci vypořádal už i Nejvyšší soud. Konfiskace mimoto dopadala na všechny osoby, které se při sčítání lidu přihlásily k německé národnosti, bez zřetele na jejich státní příslušnost. Taková konfiskace dle mínění žalované nebyla v rozporu s imunitou poskytovanou hlavě cizího státu, neboť předmětné nemovitosti vlastnil [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] jako soukromá osoba. Nadto konfiskace měla své specifické historické místo v poválečné době. Československo tak neporušilo žádné závazky plynoucí z mezinárodního obyčejového práva a tedy nevznikla mu povinnost k náhradě vzniklé újmy. Zpochybnění vlastnického práva státu ke sporným nemovitým věcem po takto dlouhé době se pak žalované jeví jako rozporné se zásadou právní jistoty. Žalovaná poukázala na judikaturu dopadající na předmětný spor, a to zejména použitelnost Stanoviska Ústavního soudu na projednávanou věc, jak ostatně potvrdil i sám Ústavní soud k obdobné argumentaci žalobců v usnesení sp. zn. III. ÚS 2130/17.

3. Soud považuje za nezbytné uvést, že dovedl svou mezinárodní příslušnost věc projednat a rozhodnout, když mezi Českou republikou a [anonymizováno] neexistuje žádná dvoustranná ani vícestranná mezinárodní smlouva, která by tuto otázku upravovala. S ohledem na to, že [země] není členem EU, nelze použít pro učení mezinárodní příslušnosti ani Nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (nařízení Brusel I bis), proto soud dovodil mezinárodní příslušnost českých soudů (v souladu s ustanovením § 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, dále jen, „ZMPS“) z ustanovení § 68 ZMPS a české právo jako právo rozhodné z ustanovení § 69 odst. 1 ZMPS. Soud dovodil, že je dána pravomoc českých soudů věc projednat, neboť jde o spor, který vyplývá z poměrů soukromého práva a žalobci vystupují ve sporu jako soukromé osoby. Podáním žaloby u českého soudu sami žalobci projeví vůli se pravomoci českého soudu podrobit, a to i žalobce b) jako lichtenštejnská hlava státu. Projednáním a rozhodnutím této věci české soudy do suverenity [anonymizována dvě slova] nepřipustně nezasahují, neboť jde o spor, který vyplývá v poměru soukromého práva (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), spor mezi státy předmětem tohoto řízení není. Vystupuje-li cizí stát (hlava tohoto cizího státu) nikoliv jako suverénní nositel veřejné moci, nýbrž jako právnická (případně fyzická) osoba ve věcech vyplývajících ze soukromoprávních vztahů charakterizovaných právní rovností účastníků, odůvodňují pravidla mezinárodního práva, že taková právnická osoba - cizí stát (hlava cizího státu) nepožívá funkční imunity a v těchto věcech je dána pravomoc českých soudů (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2215/2007 nebo ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3095/2017), tzv. funkční pojetí imunity státu.

4. Soud rozhodl v rámci nařízeného jednání soudu dne [datum] v souladu s ustanovením § 95 odst. 2 o. s. ř. o připuštění změny žaloby ze dne [datum], kterou se žalobci domáhali vyklizení nemovitostí a současně nově stanovení kumulativní povinnosti žalované zaplatit žalobcům částku 100.000 Kč, a to do šesti měsíců od právní moci rozsudku.

5. Soud ke zjištění skutkového stavu provedl k důkazu výpis z katastru nemovitostí, odevzdací listiny, kopie pozemkových knih, vyhlášku bývalého Okresního národního výboru v [obec] ze dne 31. 7. 1945, [číslo jednací], rozhodnutí bývalého [příjmení] národního výboru v [obec] ze dne 16. 1. 1946, č. j. [anonymizováno] [spisová značka], rozhodnutí bývalého Okresního národního výboru v [obec] ze dne 21. 3. 1946, [číslo jednací] [anonymizováno], výměr bývalého [příjmení] národního výboru v [obec] ze dne 21. 1. 1947, [číslo jednací] [spisová značka], výměr bývalého Okresního národního výboru [okres] ze dne 7. 2. 1947, [číslo jednací], nález bývalého Správního soudu v [anonymizováno] ze dne 21. 11. 1951, [číslo jednací], úřední potvrzení [anonymizováno] zemského soudu ve [anonymizováno] ze dne [datum], dopis zástupce žalobce a) žalované ze dne [datum].

6. Soud provedl hodnocení důkazů v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. s přihlédnutím k ustálené judikatuře, a to rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. 33 Odo 579/2005, kdy hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné nebo nezákonné); k důkazům, které byly získány nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí.

7. Z odevzdací listiny č. [spisová značka] Krajského soudu civilního v [obec] ze dne [datum], odevzdávací listiny č. [spisová značka] Krajského soudu civilního v [obec] ze dne [datum],

odevzdací listiny č. F ([číslo]) / [číslo] vydané Krajským soudem civilním v [obec] dne [datum], z pozemkových knih a výpisu z katastru nemovitostí pro katastrální území (příslušného listu vlastnictví, jenž je specifikován ve výrokové části I. tohoto rozsudku), soud zjistil, že žalovaná je vlastníkem pozemků uvedených ve výroku I. tohoto rozsudku, kdy vlastnické právo k předmětným pozemkům, jež původně svědčilo právnímu předchůdci žalobců – panujícímu knížeti [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno], uchopil (československý stát) aplikací dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa.

8. Z vyhlášky bývalého Okresního národního výboru v [obec] ze dne 31. 7. 1945, [číslo jednací] soud zjistil, že bývalý Okresní národní výbor v [obec] označil [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] za osobu německé národnosti podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. a poučil jej o jeho právu uplatnit výjimku z konfiskace zemědělského majetku, pokud se aktivně účastnil boje za zachování celistvosti a osvobození republiky.

9. Z rozhodnutí bývalého [příjmení] národního výboru v [obec] ze dne 16. 1. 1946, č. j. [anonymizováno] [spisová značka], soud zjistil, že bývalý [příjmení] národní výbor v [obec] zamítl stížnost [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] proti vyhláškám bývalého Okresního národního výboru v [obec] ze dne 31. 7. 1945, [číslo jednací], a uložil bývalému Okresnímu národnímu výboru v [obec], aby rozhodl o jeho návrhu na připuštění výjimky z konfiskace podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb.

10. Z rozhodnutí bývalého Okresního národního výboru v [obec] ze dne 21. 3. 1946, [číslo jednací] [anonymizováno], soud zjistil, že bývalý Okresní národní výbor v [obec] zamítl návrh [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] na připuštění výjimky z konfiskace zemědělského majetku podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb.

11. Z výměru bývalého [příjmení] národního výboru v [obec] ze dne 21. 1. 1947, [číslo jednací] [spisová značka], soud zjistil, že bývalý [příjmení] národní výbor v [obec] zrušil rozhodnutí bývalého Okresního národního výboru v [obec] ze dne 21. 3. 1946, [číslo jednací] [anonymizováno], protože obsahovalo nezákonné poučení o přípustnosti opravného prostředku.

12. Z výměru bývalého Okresního národního výboru [okres] ze dne 7. 2. 1947, [číslo jednací], soud zjistil, že bývalý Okresní národní výbor [okres] zamítl návrh [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] na připuštění výjimky z konfiskace zemědělského majetku podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb.

13. Z nálezů bývalého Správního soudu v [anonymizováno] ze dne 21. 11. 1951, [číslo jednací], soud zjistil, že bývalý správní soud zamítl stížnosti [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] proti rozhodnutí bývalého [příjmení] národního výboru v [obec] ze dne 16. 1. 1946, č. j. [anonymizováno] [spisová značka].

14. Z úředního potvrzení [anonymizováno] zemského soudu ve [anonymizováno] ze dne [datum] soud zjistil, že jediným dědicem [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] je žalobce a), kterému zůstavitel již za svého života převedl veškerý svůj majetek věnovací listinou ze dne [datum].

15. Z dopisu zástupce žalobce a) žalované ze dne [datum] soud zjistil, že žalobce a) vyzval žalovanou, aby mu vydala nemovité věci, jejichž vyklizení se domáhá v projednávané věci. Tuto výzvu zástupce žalobce a) doručil žalované do datové schránky dne [datum].

16. V rámci procesu dokazování žalobci namítali, že veškeré historické listiny byly soudu předloženy pouze jako prosté kopie, a navrhovali předložení originálů listin. K tomu soud uvádí, že ve smyslu § 125 o. s. ř. mohou za důkaz sloužit jakékoliv prostředky, jimiž lze zjistit stav věci. Předložené listiny byly kopiemi listin pořízených jako kopie z Národního archivu a obsahovaly doložku souladu s originálem vyznačenou Národním archivem. S ohledem na obsah jednotlivých

rozhodnutí, která na sebe vzájemně odkazovala, soud nepovažoval za nutné vyžadovat předložení originálu listin, když sami žalobci zůstali ve své námitce spíše v obecné rovině tvrzení o nutnosti předložení originálu. Soud tak neměl důvod pochybovat o souladu předložené kopie s originálem.

17. Soud zamítl návrh žalobců na provedení důkazu, kterými byly tyto důkazy: výzva k provedení opravy, usnesení Městského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2019, č. j. [číslo jednací], usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 3. 2019, [číslo jednací], usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 5. 2019, [číslo jednací], sdělení Okresního soudu v Kolíně ze dne [datum], sdělení Ministerstva národní obrany ze dne [datum], poměry na [anonymizováno] velkostaticích v [ulice] Moravě, zpráva o poměrech na [anonymizováno] panství v [obec] a okolí, poměry panství knížete [anonymizováno] v [obec] a okolí, usnesení Nejvyššího soudu ze dne [datum], sp. zn. [spisová značka], fotografie, sčítací arch, článek - věžňové z nacistického koncentračního tábora, část spisu [příjmení] národního výboru v [obec] č. j. [anonymizováno] [spisová značka] ze dne 16. 1. 1946, sčítací arch, článek – [anonymizováno] knížecí rodina si najímala vězně z nacistického tábora smrti na otrockou práci, ústavní stížnost, rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 11. 11. 2015, č. j. [číslo jednací], rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2016, č. j. [číslo jednací], usnesení Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. [ústavní nález], pozemková reforma, usnesení Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. [ústavní nález], rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 29. 11. 2019, č. j. [číslo jednací], rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. [číslo jednací], rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 8. 10. 2020, č. j. [číslo jednací], usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 8. 10. 2020, č. j. [číslo jednací], usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2019, č. j. [číslo jednací], usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2019, č. j. [číslo jednací], rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 13. 11. 2019, č. j. [číslo jednací], usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2020, č. j. [číslo jednací], usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 1. 2021, č. j. [číslo jednací], rozsudek Okresního soudu ve [obec] ze dne 19. 6. 2020, č. j. [číslo jednací], [anonymizována tři slova] s úředním překladem relevantních článků, zákon [číslo] z roku 1993 o organizaci [anonymizováno] knížecího domu tzv. [anonymizována tři slova] [anonymizována dvě slova] s předním překladem, úřední potvrzení Justičního úřadu [anonymizována dvě slova] o obsahu zápisu v obchodním rejstříku týkajícího se [název žalobkyně] ze dne [datum], korespondence mezi žalobcem a Ministerstvem zahraničí ČR, korespondence mezi vládami České republiky a [anonymizována dvě slova], návrh na vklad vlastnického práva státu do katastru nemovitostí k nemovitostem vedeným v katastru nemovitostí na zůstavitele zaslaný dne [datum] [anonymizována tři slova] [anonymizována tři slova] [anonymizováno] [stát. instituce], [stát. instituce], zamítavé rozhodnutí k tomuto návrhu, [číslo jednací] ze dne 23. 8. 2016, oznámení [stát. instituce], katastrální pracoviště v [obec] ze dne [datum], návrh na vklad vlastnického práva státu do katastru nemovitostí k nemovitostem vedeným v katastru nemovitostí na zůstavitele zaslaný dne [datum] Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových [stát. instituce], katastrálnímu pracovišti v [obec], zamítavé rozhodnutí k tomuto návrhu [stát. instituce], katastrálního pracoviště v [obec], [číslo jednací] ze dne 8. 5. 2017, opakovaná žádost o zápis změny vlastnictví a zápis příslušnosti hospodařit s majetkem ČR zaslaný ÚZSVM [stát. instituce], katastrálnímu pracovišti v [obec] dne [datum], opakované zamítavé rozhodnutí k tomuto návrhu [stát. instituce], katastrálního pracoviště v [obec], [číslo jednací] ze dne 3. 11. 2017, žaloba dle páté části o. s. ř. zaslaná dne [datum] Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových proti zamítavému rozhodnutí [stát. instituce], katastrálního pracoviště v [obec] ohledně návrhu na vklad vlastnického práva státu, [číslo jednací] ze dne 3. 11. 2017, úmrtí list [jméno] [příjmení] z [anonymizováno], závěť [jméno] [příjmení] z [anonymizováno], [příjmení] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno], odevzdací listina č. [spisová značka] Krajského soudu civilního v [obec] ze dne [datum], odevzdací listina č. [spisová značka] Krajského soudu civilního v [obec] ze dne [datum], odevzdací listina č. F ([číslo]) / [číslo] vydána Krajským soudem civilním v [obec] dne [datum], výpisy z Moravské a Slezské zemské desky bez vztahu k nemovitostem uvedeným ve výroku I. tohoto rozsudku, výpisy z vložky pozemkové knihy bez vztahu k nemovitostem uvedeným ve výroku I. tohoto rozsudku, výpisy z katastru nemovitostí (listy vlastnictví) bez vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Maderová.

k nemovitostem uvedeným ve výroku I. tohoto rozsudku, stanovisko rozšířeného senátu NSS k zákazu extenzivního výkladu § 2 odst. 1 [anonymizováno] [číslo] 1945. Archiv [anonymizováno], [anonymizována dvě slova] - [číslo], kt. [rok], záznam porady Ministerstva zemědělství ohledně provádění konfiskace dle dekretu [anonymizováno], záznam porady Ministerstva vnitra ohledně provádění konfiskace dle dekretu [anonymizováno], oběžník Ministerstva vnitra ČSR [číslo] ze dne [datum], dokumenty z archivu Ministerstva zahraničních věcí ohledně konfiskace majetku příslušníků neutrálních států, zejména pak vyjádření právní komise C III k [číslo] III 2. ([číslo] C III) a další, věstník Ministerstva zahraničních věcí [obec]: [anonymizováno], 1922 [číslo] svazek 3, str. 136 - 137, dopis ministra zahraničních věcí ČSFR, [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení], předsedovy vlády a ministru zahraničních věcí [anonymizována dvě slova] ze dne [datum] tlumočícího vládě [anonymizována dvě slova] stanovisko vlády ČSFR, společné prohlášení ministrů zahraničí České republiky a [anonymizována dvě slova] ke vzájemným vztahům obou států ze dne [datum], prohlášení ministra zahraničních věcí [anonymizována dvě slova] ze dne [datum], dopis Národního výboru [obec] adresovaný správci velkostatku ve [obec], potvrzení švýcarské ambasády v [obec] o [anonymizováno] národnosti zůstavitele ze dne [datum], sčítací arch - kopie, prezenční listina k návštěvě členů rodu [anonymizováno] na panství [obec] z roku 1909, zprávy hospodářského ředitelství z období let 1909 - 1917 pro prince [jméno], dokument o obecných personálních záležitostech - úprava mezd pro rok 1922, výslech Dr. [jméno] [příjmení] ohledně národní bezpečnosti zůstavitele a otce zůstavitele ze dne [datum], zpráva ONV [obec] o chování zůstavitele vůči okupačním úřadům po dobu druhé světové války, rozhodnutí Katastrálního úřadu [okres] sp. zn. V [číslo] ze dne [datum], rozhodnutí Katastrálního úřadu [obec], [číslo jednací] ze dne 3. listopadu 2017, oprava záznamu ohledně diplomatických vztahů mezi ČSR a [anonymizována dvě slova], Ministerstvo zemědělství, [číslo], záznamy z porad Ministerstva zemědělství ČSR ohledně provádění konfiskace dle dekretu 12, [číslo jednací], směrnice ministra vnitra [číslo] [číslo jednací] ze dne 25. srpna 1945, zpráva a doporučení k urychlení národní správy na majetek knížete [anonymizováno], Archiv Ministerstva zahraničních věcí ČSR, Právní oddělení MZV, kt. [anonymizováno], včetně vložky č. [číslo] [spisová značka] ze dne 17. března 1947, potvrzení Archivu ministerstva vnitra č. j. [číslo] [spisová značka] ze dne 26. června 1945 Ministerstvu zemědělství ČSR označený jako důvěrný, diplomatické nóty mezi ČSR a Švýcarskou konfederací, vyjádření právní komise C III k [číslo] III 2. ([číslo] C III), archiv Bezpečnostních složek, fond: Ph, S [číslo], [obec], zpráva k dožádání [číslo] k prověrce archivu presidia ministerstva vnitra s cílem vyhledat kompromitující materiály proti [jméno] [jméno] [příjmení], knížeti z [anonymizováno] spolu s přepisem, právní posudky o úředních zákonech proti [anonymizováno] majetku od prof. F. [příjmení] – 3 posudky, [příjmení], M. Zánik bývalého Nejvyššího správního soudu ve světle dokumentů státního ústředního archivu. In: [anonymizováno] Doc. JUDr. [jméno] [příjmení] k 65. narozeninám. [příjmení]: ASPI Publishing, 2002 s. 177, [příjmení], K. – Právní řád po roce 1989 a tzv. historická paměť, Spisy NSS – zejména části týkající se porady členů senátu, části stanoviska člena senátu Dr. [příjmení], tj. [příjmení], Návrh, bez data (1947), No k. [číslo jednací] [číslo], [číslo] a [číslo] – originál v Národním archivu kt. [anonymizováno], dále také [příjmení], Návrh, 1947, No. [číslo] a [číslo], originál v Národním archivu kt. [anonymizováno] a [příjmení], Návrh, 1946, No. NSS [číslo], originál v Národním archivu, NSS kt. [anonymizováno], právní rozbor Dr. [příjmení]: Zavedení národní správy a konfiskace zemědělského majetku [jméno] [jméno] [příjmení] panujícího knížete z [anonymizováno] z roku 1945, projev ministra zemědělství [příjmení], „[příjmení] [příjmení] horu,“ který je součástí spisu k věci konfiskace majetku zůstavitele u NSS v [anonymizováno], kádrové posudky zaměstnanců Nejvyššího správního soudu 1948 - archiv Ústavu dějin KSČ v [obec] Fond 29, Sign. [anonymizováno] zpráva kádrového tajemníka [příjmení] o stavu Správního soudu v [anonymizováno], archiv Ústavu dějin KSČ v [obec] [anonymizována dvě slova], [anonymizována dvě slova], [příjmení] - Život v právu i v bezpráví – důkaz k osudu Dr. [příjmení], [příjmení] [příjmení] – [anonymizováno] v Československu – relevantní pasáže k osudu Dr. [příjmení], Kopie sčítacího archu z roku 1930, Domovský list Knížete potvrzující jeho lichtenštejnské občanství, dokument s autentickým podpisem [jméno] z

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Maderová.

[anonymizováno], autentická korespondence Knížete - sada pohlednic k doložení rozdílností rukopisu na této korespondenci a na sčítacím archu, autentická korespondence otce [příjmení] [jméno] [příjmení] - k doložení rozdílností rukopisu na této korespondenci a na sčítacím archu, prezenční listina k návštěvě členů rodu [anonymizováno] na panství [obec] z roku 1909 (již bylo dříve předloženo, nyní se předkládá v lepších kopiích), zprávy hospodářského ředitelství z období let 1909 1917 pro prince [jméno] (již bylo dříve předloženo, nyní se předkládá v lepších kopiích), dokument o obecných personálních záležitostech – Úprava mezd pro rok 1922 (již bylo dříve předloženo, nyní se předkládá v lepších kopiích), [příjmení] [jméno], [příjmení] [jméno] – Zjišťování národnosti jako problém statistický a politický, zkušenosti ze sčítání lidu za první republiky, doplnění odvolání Knížete vůči Textu ze dne [datum], informace o chování Knížete za druhé světové války, záznamy Okresního archivu v [obec] o Okresním národním výboru [okres], záznamy Okresního archivu v [obec] o Ústředním národním výboru v [obec] – o neexistenci ONV [obec], vyjádření ONV [okres] k odvolání Knížete k ZNV v [obec] – oprava názvu ONV, [příjmení] vydání publikace Oppenheim's [příjmení] [příjmení] ([příjmení], [příjmení]), s. 416 – 417, čl. 24 a 25 Zprávy a komentář k němu, čl. 35 a 36 Zprávy, zápis porady konané na Ministerstvu zemědělství, návrh jmenování Dr. [příjmení], rozsudek československého Nejvyššího soudu sp. zn. R II [číslo], dopis žalobce [příjmení] lichtenštejnské vládě s úředním překladem, dopis předsedy lichtenštejnské vlády ze dne [datum] žalobci [příjmení] s úředním překladem, účetními a obchodními listinami žalované a jejich právních předchůdců týkajících se nemovitostí od [datum] až do současnosti, znalecký posudek.

18. Soud při jednání zamítl značné množství důkazních návrhů, které soudu předložili žalobci i žalovaná (jde o důkazy výše označené), neboť z dosud provedeného dokazování měl za prokázané veškeré rozhodné skutečnosti pro posouzení věci. Pro úplnost pak soud ještě konkrétně uvádí, že považoval za nadbytečný též žalobci akcentovaný důkazní návrh spisem Správního soudu v [anonymizováno], zejm. části týkající se porady senátu a odlišného stanoviska Dr. [příjmení]. Soud má za to, že není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost pravomocných správních rozhodnutí (nadto i rozhodnutí správních soudů), tedy ani ve své podstatě interní soudní dokumenty, kterými jsou zápisy z porad či odlišná stanoviska některých soudců, která nenašla svůj odraz ve výroku rozhodnutí, nemohou změnit ničeho na závaznosti takového rozhodnutí. Stejně tak se soud nezabýval prokazováním skutečností vztahujících se k průběhu konfiskace dle dekretů prezidenta republiky (zohlednění osobních a politických poměrů) či otázkami k současnému mezinárodnímu právu veřejnému). Soud se také nezabýval skutečnostmi k argumentaci žalobců ve vztahu k otázce vydržení nemovitostí žalovanou a zkoumání její dobré víry či mimořádného vydržení. Prokázání uvedených tvrzení by totiž stejně nemohlo ničeho změnit na meritorním posouzení věci jako takové; důkazní návrhy tak byly z důvodu hospodárnosti řízení zamítnuty.

19. Soud v rámci své procesní povinnosti stanovené ustanovením § 5 občanského soudního řádu uvádí, že není vázán důkazními návrhy účastníků v tom smyslu, že by byl povinen provést všechny navržené důkazy; je tedy oprávněn posoudit důkazní návrhy účastníků a podle své úvahy rozhodnout, které z navržených důkazů provede (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. III. ÚS 150/93, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 731/2006). Povinností soudu je toliko vyložit, proč určitému důkaznímu návrhu nevyhověl (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. II. ÚS 2067/14). Ostatně žalobci ani před vyhlášením rozhodnutí ve věci samé neoznačili žádný konkrétní důkaz, který by zůstal opomenut, zaměřili se pouze na kritiku závěru soudu ohledně nadbytečnosti jimi navrhovaných důkazních prostředků. Nejvyšší soud ČR vyložil v usnesení ze dne 31. 1. 1972, sp. zn. 6 Co 344/71, uveřejněném ve [příjmení] stanovisek, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí Nejvyšších soudů ČSSR, ČR a SSR 1970 [číslo], str. [číslo], a na které Nejvyšší soud odkazuje v řadě svých rozhodnutí (např. v usnesení ze dne 18. 12. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2044/2012, rozsudcích ze dne 29. 11. 2005, sp. zn. 22 Cdo 2106/2005, ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. 33 Cdo 2851/2011 a v usnesení ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. 33 Cdo 2228/2016), že soud nemusí z

navrhovaných důkazů provést ty důkazy, jimiž mají být prokazovány skutečnosti, které jsou pro posouzení nároku uplatňovaného v řízení nerozhodné a právně nevýznamné.

20. Z provedeného dokazování vzal soud za prokázaný níže popsany skutkový stav věci:

Žalovaná je v katastru nemovitostí uvedena jako vlastníka pozemků uvedených ve výroku I. rozsudku. Za osobu německé národnosti podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. označil [jméno] [jméno] [příjmení] z [příjmení] bývalý Okresní národní výbor v [obec] ve vyhláškách ze dne 31. 7. 1945, [číslo jednací], a poučil jej o jeho právu uplatnit výjimku z konfiskace zemědělského majetku, pokud se aktivně účastnil boje za zachování celistvosti a osvobození republiky. [příjmení] [příjmení] národní výbor v [obec] stížnost [jméno] [jméno] [příjmení] z [příjmení] proti uvedeným vyhláškám z [datum] rozhodnutím z 16. 1. 1946, č. j. [anonymizováno] [spisová značka], zamítl a uložil bývalému Okresnímu národnímu výboru v [obec], aby rozhodl o návrhu na připuštění výjimky z konfiskace podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. Rozhodnutím z 21. 3. 1946, [číslo jednací] [anonymizováno], bývalý Okresní národní výbor v [obec] zamítl návrh [jméno] [jméno] [příjmení] z [příjmení] na připuštění výjimky z konfiskace zemědělského majetku podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb., [příjmení] národní výbor v [obec] výměrem z 21. 1. 1947, [číslo jednací] [spisová značka], toto rozhodnutí bývalého Okresního národního výboru v [obec] zrušil pro nezákonné poučení o přípustnosti opravného prostředku. Výměrem ze 7. 2. 1947 [číslo jednací], zamítl bývalý Okresní národní výbor [okres] návrh [jméno] [jméno] [příjmení] z [příjmení] na připuštění výjimky z konfiskace zemědělského majetku podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. [příjmení] [jméno] [jméno] [příjmení] z [příjmení] proti rozhodnutí bývalého [příjmení] národního výboru v [obec] ze dne 16. 1. 1946, č. j. [anonymizováno] [spisová značka], byla nálezem Správního soudu v [anonymizováno] z 21. 11. 1951, [číslo jednací], zamítnuta. Československý stát se chopil pozemkového majetku [jméno] [jméno] [příjmení] z [příjmení] na základě úsudku, že [jméno] [jméno] [příjmení] z [příjmení] spadá jako osoba německé národnosti do osobní působnosti dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. Jediným dědicem [jméno] [jméno] [příjmení] z [příjmení] je žalobce a), kterému zůstavitel již za svého života převedl veškerý svůj majetek věnovací listinou ze dne [datum]. Žalobce a) vyzval dopisem ze dne [datum] žalovanou, aby mu vydala nemovité věci, jejichž vyklizení se domáhá v tomto řízení.

21. Na základě dokazování zjištěného skutkového stavu dospěl soud k těmto právním závěrům:

Předpokladem úspěšnosti žaloby o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není (určovací žaloby), jsou po procesní stránce skutečnosti, že účastníci mají věcnou legitimaci a že na určení je naléhavý právní zájem. Věcnou legitimaci v řízení o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, má ten, kdo je účasten právního vztahu nebo práva, o něž v řízení jde, nebo jehož právní sféry se sporný právní vztah nebo sporné právo týká (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2017, sp. zn. 30 Cdo 4101/2016, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2002, sp. zn. 21 Cdo 679/2001, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 21 Cdo 1921/2009). Ze žalobních tvrzení je zřejmé, že žalobce a) je aktivně legitimován k podání žaloby a žalovaná ve věci je pasivně legitimována, neboť je účastna práva, o něž v řízení jde a její právní sféry se sporné právo týká (z údajů z katastru nemovitostí vyplývá, že je osoba vykonávající vlastnické právo k předmětným nemovitostem).

22. S ohledem na procesní úpravu stanovenou § 80 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) se soud nejprve zabýval otázkou, zda žalobce a) má naléhavý právní zájem na požadovaném určení, které je předpokladem pro posouzení i petitu žaloby směřujícímu k vyklizení nemovitosti a in eventum ke stanovení reparační povinnosti. Naléhavý právní zájem na určení je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým (tak již rozsudek bývalého Nejvyššího soudu [obec] socialistické republiky ze dne 24. 2. 1971, sp. zn. 2 Cz 8/71, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod [číslo]). Domáhá-li se žalobce prostřednictvím žaloby určení, že je vlastníkem

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Maderová.

v žalobě specifikovaných nemovitostí, kdy v katastru nemovitostí je jako vlastník zapsána jiná osoba (žalovaná), svědčí žalobci na takovémto určení naléhavý právní zájem, neboť žalobce se domáhá vydání deklaratorního (nikoliv konstitutivního) rozhodnutí s cílem dosažení souladu mezi jím tvrzeným právním stavem (tzv. právní realitou) a stavem zápisů v katastru nemovitostí (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3745/2009, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck pod č. C [číslo]).

23. Žalobce a), který se domáhá určení vlastnického práva k nemovitým věcem, ohledně nichž je v katastru nemovitostí jako vlastník zapsána žalovaná, přesto naléhavý právní zájem na požadovaném určení mít nemůže. A to s ohledem na zcela specifické okolnosti případu, k nimž se v obdobných poměrech vyjádřil Ústavní soud ve stanovisku pléna Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. Pl ÚS - st. [číslo] (uveřejněné pod [číslo] Sb., /dále též jen, „Stanovisko pléna ÚS“ /, přístupné na [webová adresa] stejně jako ostatní rozhodnutí Ústavního soudu citovaná v tomto rozsudku); zároveň pak v usnesení z [datum], sp. zn. III. ÚS 2130/17 Ústavní soud potvrdil aplikovatelnost právních závěrů Stanoviska pléna ÚS i v případě žalobců v této věci – viz Stanovisko Pléna Ústavního soudu: „Ač je možné provést změnu v zápisech vlastnických práv k nemovitým věcem na základě rozhodnutí o určovací žalobě, nelze bez dalšího pouze z tohoto faktu naléhavý právní zájem žalobce a) dovodit. To platí právě tam, kde právní vztahy k věci byly s jistými následky dotčeny před několika desítkami let, nikoliv dnes, a nestaly se nejistými nyní, nýbrž právě prostřednictvím žaloby na určení vlastnického práva a zpochybněním aktů, na základě kterých právo právního předchůdce žalobců zaniklo, je uváděno v nejistotu právo současného vlastníka věci. Určovací žaloba zde tedy není nástrojem prevence, nýbrž nástrojem, jímž mají být nahrazeny právní prostředky ochrany ve své době nevyužité nebo neúspěšné a zpochybněna zákonnost před více než šedesáti lety uskutečněných veřejnoprávních postupů; ve skutečnosti tedy nemíří k nastolení právní jistoty na straně žalobce, nýbrž k jejímu narušení na straně nynějšího vlastníka věci. Právní jistota všech osob, jakož i zachování nezbytné autority státu vyžadují, aby pravomocná rozhodnutí soudu či správního orgánu, na jejichž základě určitá osoba nabývá nebo pozbývá vlastnictví věci, bylo nezpochybnitelnou právní skutečností, mající účinky do budoucna, bez ohledu na to, zda písemné vyhotovení takového aktu dosud existuje. V opačném případě by totiž bylo možné uplatnit tvrzení o jeho vadách vzápětí poté, co uplynula lhůta k jeho skartaci, byl zničen nebo ztracen. Nynější v katastru zapsaní vlastníci, nejen pro dlouhou dobu, která uplynula od pozbytí vlastnického práva osoby, která se jej dnes prostřednictvím určovacích nebo obdobných žalob domáhá, by byli především dlouhotrvající deformací vlastnického práva, práva držby a vydržení a rovněž zpochybněním důležitosti a závaznosti knihovních (katastrálních) zápisů jednostranně znevýhodnění, neboť ve většině případů nemohou vyhovět požadavkům na prokázání skutečností nastalých před více než půlstoletím. Pokud by byl v zásadě mimo vymezený rámec časový i věcný připuštěn přezkum veřejnoprávního postupu, jenž byl titulem pro přechod vlastnického práva, znamenalo by to přiznat obecným soudům oprávnění, které v době takového aktu neměly.“

24. Jak tedy dovodil Ústavní soud, žalobci a) nemůže svědčit naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva k nemovitostem ve vlastnictví žalované na základě zpochybnění správnosti rozhodnutí správních orgánů i soudu vydaných v souvislosti s konfiskací zemědělského majetku jejich právního předchůdce, od jejich vydání ve čtyřicátých letech minulého století, a žádat, aby žalovaná prokázala právní důvod nabytí vlastnického práva ke sporným nemovitým věcem, a to mimo právní rámec vymezený restitučním zákonodárstvím. Na uvedeném závěru není s to ničeho změnit ani žalobci akcentovaný poukaz na nepromlčitelnost vlastnického práva. Tato základní právní premisa sice nepochybně platí pro vlastnické právo bez rozdílu, avšak ani vlastnictví se nevymyká plynutí času. K tomu se ostatně vyjádřoval i Ústavní soud ve Stanovisku pléna v části III. cit. Stanoviska pléna. Nadto je třeba připomenout, jak opakovaně uzavřel Nejvyšší soud i Ústavní soud, že v důsledku konfiskace na základě tzv. Benešových dekretů vlastnické právo

původních vlastníků zaniklo a na jeho místo nastoupilo vlastnictví československého státu. Restituční předpisy poté stojí na konstrukci nového nabytí vlastnictví oprávněnými osobami okamžikem převzetí takového majetku, nikoliv na konstatování trvajících vlastnictví (k tomu srov. str. 5 Stanoviska výše citovaného pléna Ústavního soudu). Stejně tak uvedený závěr nezpochybní skutečnost, že žalobce a) se domáhá určení vlastnictví pouze ve vztahu k nemovitostem v současnosti vlastněné státem, příp. jím zřízenými organizacemi. Závěry vyjádřené Ústavním soudem totiž musí platit univerzálně, neboť ani státu nelze v soukromoprávních vztazích upřít právo na právní jistotu.

25. Podle § 1 odst. 1 písm. a) dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, s okamžitou platností a bez náhrady se konfiskuje pro účely pozemkové reformy zemědělský majetek, jenž je ve vlastnictví všech osob německé a maďarské národnosti bez ohledu na státní příslušnost.

26. Podle § 1 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. osobám německé a maďarské národnosti, které se aktivně zúčastnily boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, se zemědělský majetek podle odstavce 1 nekonfiskuje.

27. Podle § 1 odst. 3 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. o tom, lze-li připustit výjimku podle § 1 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., rozhodne na návrh příslušné rolnické komise příslušný okresní národní výbor. Pochybné případy předloží okresní národní výbor zemskému národnímu výboru, který je se svým dobrozdáním postoupí ke konečnému rozhodnutí ministerstvu zemědělství, které rozhodne v dohodě s ministrem vnitra.

28. Podle § 2 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. za osoby národnosti německé nebo maďarské jest považovati osoby, které při kterémkoliv sčítání lidu od roku 1929 se přihlásily k německé nebo maďarské národnosti nebo se staly členy národních skupin nebo útvarů nebo politických stran, sdružujících osoby německé nebo maďarské národnosti.

29. Podle § 2 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. výjimky z ustanovení § 2 odst. 1 tohoto dekretu budou určeny zvláštním dekretem.

30. Podle § 4 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. zemědělským majetkem (§ 1 odst. 1 tohoto dekretu) jest rozuměti zemědělskou a lesní půdu, k ní patřící budovy a zařízení, závody zemědělského průmyslu, sloužící vlastnímu zemědělskému a lesnímu hospodářství, jakož i movité příslušenství (živý a mrtvý inventář) a všechna práva, která jsou spojena s držbou zkonfiskovaného majetku anebo jeho části.

31. Dle § 3 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 121/1945 Sb., o územní organizaci správy, vykonávané národními výbory, ve znění účinném do 30. 4. 1946, vyplývá, že místní národní výbory (místní správní komise) statutárních měst, mezi něž podle § 3 odst. 1 bod 2. dekretu prezidenta republiky č. 121/1945 Sb. náležela v zemi Moravskoslezské i [obec], vykonávají také působnost okresního národního výboru. Vedle toho podle tabulky III B bod vykonával ve správním okrese [obec], kromě [stát. instituce], působnost okresního národního výboru Okresní národní výbor [okres].

32. Ustanovení § 2 odst. 3 bod 2. písm. h) zákona č. 320/1948 Sb. o územní organizaci krajských a okresních soudů, ve znění účinném do 26. 6. 1948, pak již vycházelo z působnosti Ústředního národního výboru [obec] a Okresního národního výboru [obec] jako dříve zřízených správních orgánů.

33. Těžištěm argumentace soudu v této sporné věci je neměnný fakt, že skutečnosti nastalé před datem [datum], včetně právních následků jimi vyvolaných, jsou skutečnostmi dokonanými a nelze je rušit; stejně tak skutečnost, že zákonodárce učinil dekrety [číslo] 1945 Sb. a [číslo] 1945 Sb. explicitními kritérii v rámci relevantních restitučních zákonů. Vlastnictví majetku konfiskovaného

podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. přešlo na stát dnem účinnosti tohoto dekretu (tj. dnem [datum]); rozhodnutí příslušných správních orgánů podle § 3 odst. 2, resp. podle § 1 odst. 3 dekretu měla pouze deklaratorní charakter a jejich účinky působily ex tunc, tj. ke dni účinnosti dekretu (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [číslo] ze dne [datum]).

34. Dekret prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. dopadal na tam uvedené osoby bez ohledu na státní občanství; zásada, že lze poskytnout ochranu jen skutečnému vlastníkovi též platí bez ohledu na státní příslušnost. To, že křivdy, ať již skutečné nebo domnělé, učiněné před [datum] se neodčínují, nestanoví-li to zvláštní zákon, platí jak pro občany České republiky, tak i pro občany jiných států. Žalobcům soud neodepřel právo na ochranu vlastnictví podle obecných předpisů, realizace tohoto práva však předpokládá, že bude v řízení prokázáno vlastnictví žalobce a) (resp. skutečnosti jej zakládající), což se nestalo; naopak žalovaná prokázala, že došlo ke konfiskaci a tím i nabytí vlastnictví český stát. Účinky dekretu [číslo] 1945 Sb. nastaly [datum], tedy dnem jeho vyhlášení. Podle usnesení ze dne [datum], sp. zn. [ústavní nález] došlo-li k vydání rozhodnutí podle § 3 odst. 2 dekretu č. 12/1945 Sb., pak stačilo, byl-li původní vlastník konfiskovaných nemovitostí, „kategorizován“. I tam, kde tato rozhodnutí, „ve vztahu k určité části majetku“, nebyla vydána, nebo nebyla zapsána v pozemkové knize, byl nepochybně i v těchto případech dán průchod účinkům přechodu konfiskovaného majetku ex lege. Proto není důvodná námitka, že konfiskační vyhláška se předmětných pozemků netýkala, protože v ní nebyly výslovně zmíněné. Z konfiskační vyhlášky ze dne [datum] (ve spojení s rozhodnutím Správního soudu v [anonymizováno] ze dne [datum], kterým byla stížnost [jméno] [jméno] [příjmení] z [anonymizováno] zamítnuta) vyplývá, že této osobě byly zkonfiskovány bez náhrady všechny pozemky, tedy i ty mimo ve vyhlášce výslovně uvedeného politického okresu. Konfiskační vyhláška tak prokazuje, že právní předchůdce žalobců není vlastníkem předmětných pozemků a jejich vlastníkem se stal ode dne [datum] československý stát.

35. Ke správním aktům, jimiž bylo deklarováno splnění podmínek konfiskace, se vyslovilo stanovisko [anonymizováno] [číslo] v části III., jímž bylo stvrzeno, že skutečnosti nastalé před datem [datum] a jejich právní následky, nebyly-li dotčeny zvláštním zákonem v taxativně stanovených případech, jsou skutečnostmi dokonanými z pohledu práva mezinárodního i vnitrostátního. Ani správní orgány ani soudy tedy nyní nejsou oprávněny k přímým zásahům a k rušení pravomocných rozhodnutí z minulého období (resp. o výjimce by bylo možno uvažovat ve věcech restitučních, což však není posuzovaný případ).

36. Samotnou konfiskaci podle dekretu [číslo] 1945 Sb. nelze posuzovat z hledisek procesních vad, nicotnosti, věcné nesprávnosti či dokonce rušení deklaratorních aktů. Konfiskace majetku nabyly účinnost ex lege a dokonanými právními skutečnostmi jsou i navazující deklaratorní akty, přičemž zákon nestanoví opak (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2620/2019, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2970/2020). Výluka podle citovaného dekretu platí pro období od [datum] (viz stanovisko Pl. ÚS 21/05), ale současně i pro období od účinnosti dekretů do zmíněného data. Plyne to ostatně již z logiky věci, neboť dekrety nabyly účinnost v roce 1945 a podstatná část deklaratorních aktů byla vydána ještě před počátkem běhu rozhodného restitučního období. Konkrétně pak kupříkladu rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2620/2019 rozlišuje v relaci k nárokovanému majetku konfiskační vyhlášky vydané ve dnech [datum] a [datum], zatímco první z nich představuje pro dovolací soud dokonanou skutečnost již samu o sobě překážející vydání věci, u druhé vyhlášky dochází soud k závěru, že ač byla vydána v rozhodném restitučním období, nepředstavovala mocenské zneužití konfiskace komunistickým režimem, ale zakončení průběžně realizované konfiskace majetku. Při posouzení otázky, zda došlo k majetkové křivdě v tzv. rozhodném období, je třeba vyjít z toho, kdy bylo o splnění podmínek dle dekretů prezidenta republiky z r. 1945 rozhodováno a zda byly splněny (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1136/2000, ze dne 31. 8. 2000; nález sp. zn. IV. ÚS 56/94, ze dne [datum], stanovisko Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. Pl. ÚS 10/13).

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Maderová.

37. K otázce přezkumu konfiskačních rozhodnutí soud uvádí, že mimo rámec správního soudnictví jsou obecné soudy oprávněny posuzovat takové správní akty jen se zřetelem k tomu, zda jde o akty nicotné (nulitní) a zda jsou pravomocná nebo vykonatelná (viz rozsudek ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1393/97 publikovaná pod Rc [číslo] Sbírký rozhodnutí a stanovisek a rozsudek ze dne 17. 12. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1091/96 zveřejněný pod Rc [číslo] téže Sbírký). Právní věda považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence právního podkladu pro rozhodnutí nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného nebo jinak nemožného plnění, neurčitost, nesmyslnost či vnitřní rozpornost a neexistence vůle (srov. [příjmení], D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 226 an.). Z judikatury Ústavního soudu pak lze uvést např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 108/2000 a sp. zn. IV. ÚS 402/04 nebo nálezy sp. zn. III. ÚS 728/01. Zásadně také platí, že pokud se důvody nicotnosti týkají jen některého výroku rozhodnutí nebo vedlejšího ustanovení, je nicotná vždy jen tato část rozhodnutí, to ovšem za předpokladu, že je od ostatního obsahu rozhodnutí oddělitelná. U kategorie aktů, jež jsou toliko věcně vadné nebo nezákonné však platí presumpce jejich správnosti, což znamená, že dokud nejsou stanoveným postupem opraveny nebo zrušeny, jsou považovány za bezvadné a mají právní účinky (viz rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 770/02, ze dne [datum]).

38. Procesní předpisy záměrně stanoví lhůtu, ve které je možné právní akt či jeho účinky právní cestou napadnout. Pokud by byla tato lhůta zpochybněna, stejně jako účinky aktu samého, nebylo by žádné jistoty ani limitu, ať už věcného, ale zejména časového, který by bránil dřívějším vlastníkům věci nebo jejich potomkům, domáhat se majetku, kterého pozbyli kdykoliv v minulosti - například na základě obnoveného zřízení zemského ([číslo]) nebo kroků první pozemkové reformy (zákon č. 215/1919 Sb., o zabránění velkého majetku pozemkového), s poukazem na jejich vady, neplatnost nebo neúčinnost, potažmo neexistenci takového titulu. Ústavní soud přiznal obecným soudům oprávnění posuzovat zákonnost výměrů o konfiskaci pouze v rámci řízení o restitučních nárocích z hlediska v úvahu přicházejících restitučních titulů, tedy pouze v rámci řízení zvláštního, zejména řízení na základě zákona, který byl ke zmírnění křivd vzniklých v souvislosti s uplatňováním dekretu [číslo] 1945 Sb., případně dekretu [číslo] 1945 Sb. zákonodárcem přijat. Zákon [číslo] Sb., přijatý na základě zmocnění obsaženého v § 7 zákona č. 229/1991 Sb., tak umožnil nápravu některých dalších majetkových křivd vzniklých v důsledku platnosti nebo zvláštního použití některých právních předpisů nebo na základě jiných důvodů (včetně některých otázek konfiskace dle dekretů [číslo] 1945 Sb. a [číslo] 1945 Sb. podle části první zákona), avšak pouze některých a v časovém limitu již dříve stanoveném. Konfiskace podle dekretů [číslo] 1945 Sb. a [číslo] 1945 Sb. byla zákonným aktem, jež nelze posuzovat z hlediska vad na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí, pokud to není výslovně zákonem připuštěno. Ostatně ve věcech konfiskace podle dekretu [číslo] 1945 Sb. docházelo ke konfiskaci přímo ze zákona bez správního řízení, byl-li vlastník věci již jako osoba, jejíž majetek konfiskaci podléhal, ze strany státních orgánů označen (viz usnesení Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. II. ÚS 155/03) a jestliže on sám nenavrhl, aby bylo ve správním řízení rozhodnuto, nebo vydání takového deklaratorního rozhodnutí neuznal za potřebné sám správní úřad.

39. Tvrzení žalobců o vadách v konfiskačním řízení vydaného rozhodnutí není s to účinky konfiskace zpochybnit, neboť právním titulem přechodu vlastnického práva zde není tento správní akt, nýbrž dekret samotný (v podrobnostech viz též stanovisko Pléna sp. zn. Pl ÚS stanovisko [číslo] nálezy ze dne [datum], sp. zn. III. ÚS 2056/18 nebo usnesení ze dne [datum], sp. zn. II. ÚS 3296/19).

40. Důvodnost nemůže založit konečně ani námitka zneužití dekretů komunistickým režimem, z pouhého data vydání nejmladšího rozhodnutí (tj. rozhodnutí o posledním opravném prostředku), jež spadá oficiálně až do období po únoru 1948, nelze bez dalšího usuzovat na závěr o zneužití

dekretů prezidenta republiky, tj. v době 6 let před vydáním rozhodnutí. I kdyby snad bylo možno dovodit, že k odnětí majetku došlo až v roce 1951, kdy ve věci rozhodl správní soud (ale protože tu šlo o přezkumné řízení, nebylo tomu tak), pak by se žalobci mohli domáhat vrácení jen za podmínek stanovených restitučními předpisy, které jim ale nesvědčí. Odmítnutí ochrany tvrzenému právu nemůže být v takových případech v rozporu s čl. 11 Listiny. Je nezpochybnitelné, že žádný z žalobců uváděných dokumentů neměl na mysli poskytování ochrany dávno nevykonávanému a mnohdy zapomenutému formálnímu právu; v opačném případě by nebylo možné ani vydržení. Vzhledem k nesporným tvrzením o více než 70 let trvajícím faktickém panství státu nad nemovitostmi lze uzavřít, že vlastníkem předmětných nemovitostí je žalovaná. Je-li v zájmu zachování právní jistoty cílem restitučních zákonů ponechat ostatní právní vztahy ve stavu, v jakém byly v době jejich přijetí, nemohl žalobce a) nabýt vlastnické právo na základě dědického práva. Pokud tedy žalobci nastiňují, že došlo ke zneužití dekretů komunistickým režimem a v tomto směru navrhovali dokazování spisem Nejvyššího správního soudu v [anonymizováno], tak je nutno zdůraznit, že by se museli domáhat svých práv podle restitučních předpisů a v zákony předepsaných lhůtách, což očividně nesplnili a sami žalobci opakovali, že se nedomáhají žádných práv z restitučních předpisů, proto jsou veškeré důkazní návrhy k tomuto tvrzení zcela nadbytečné, jejich provedení a zhodnocení by na rozhodnutí soudu nemělo vůbec žádný vliv. Lze však připomenout k námitce politické motivovanosti rozhodnutí vydaného v roce 1951, že tam uvedený právní výklad není zjevně nepřiměřený (nesprávný), jednak zemský národní výbor přezkoumával prvostupňové rozhodnutí již v roce 1947 a uvedenou námitku neshledal důvodnou, a konečně toto rozhodnutí odpovídá judikatuře z doby před rokem 1947 – např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne [datum], sp. zn. [osobní údaje žalované] [číslo] (shodně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cd 4705/2016).

41. Soud si dovoluje připomenout, že Ústavní soud opakovaně odmítl úsilí o zrušení dekretů prezidenta republiky, kterými došlo k přechodu vlastnického práva na československý stát s tím, že co přichází z minulosti, musí sice i tvář v tvář přítomnosti v principu hodnotově obstát, toto hodnocení minulého nemůže však být soudem přítomnosti nad minulostí. Jinými slovy, řád minulosti nemůže být postaven před soud řádu přítomnosti, jenž je již poučen dalšími zkušenostmi, z těchto zkušeností čerpá a na mnohé jevy pohlíží a hodnotí je s časovým odstupem (nález Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. Pl. ÚS 14/94, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 3, roč. 1995, s. 73, pod [číslo] 1995). I kdyby tedy ve vztahu k právnímu předchůdci žalobců došlo postupem dle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. završeným před [datum] ke křivdě, šlo by beztak o křivdu, která se neodčísňuje. Tento výklad přitom nevede k vyvlastnění osob, které vlastnické právo pozbyly před [datum], neboť k přechodu vlastnického práva těchto osob na stát došlo mimo rozhodné období podle tehdy účinných právních předpisů, tj. na základě právního důvodu, který ob stojí i se zřetelem k právní úpravě zmírnění některých majetkových křivd.

42. Soud důrazně odmítá, že by u žalobců nebo jejich právního předchůdce šlo o diskriminaci dle majetku nebo státní příslušnosti. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že restituční předpisy směřovaly ke zmírnění některých majetkových křivd a období, ve kterém k nim došlo, vymezily tak, že do něj nespádaly postupy podle dekretů prezidenta republiky v době před dnem [datum]. Účelem restitučního zákonodárství od samého počátku nebylo (nemohlo dobře být) odstranění všech majetkových křivd, ke kterým v minulosti došlo. Samo stanovení rozhodného období proto nepůsobí diskriminačně, protože dopadá na všechny adresáty právních norem shodně. Výklad poměru mezi obecnou právní úpravou ochrany vlastnického práva a zvláštní právní úpravou restitucí pak nevede ani k diskriminaci podle státní příslušnosti, protože se uplatňuje bez zřetele na státní občanství. Ostatně i konfiskace podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb. nezávisela na státní příslušnosti vlastníka konfiskovaného majetku, jak vyplývá z § 1 odst. 1 písm. a) tohoto dekretu prezidenta republiky. Odkázal přitom na shodné závěry uvedené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cd 4705/2016.

43. Z ust. § 135 odst. 2 o. s. ř. vyplývá, že bylo-li již o předběžné otázce pravomocně rozhodnuto, soud je takovým rozhodnutím vázán; to je důsledek materiální právní moci. Pokud tedy již správní orgán o otázce, která je pro soud předběžná, rozhodl, má soud z jeho rozhodnutí vycházet. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2921/2016, dále vyplývá, že civilní soudy jsou výše vedeným způsobem vázány pouze obsahem výroku správních rozhodnutí, neboť jen výrok správního rozhodnutí v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností a obsahuje vlastní řešení dané otázky; pouze výrok je pro jeho adresáty závazný a schopný nabýt právní moci a odůvodnění slouží k jeho vysvětlení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, ze dne 20. 8. 2009, sp. zn. 1 As 55/2009, ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 3 Ads 96/2011 a ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 2 As 106/2011). Za rozhodnutí nelze považovat celý akt správního orgánu, ale právě jen tu jeho část, která je skutečně způsobilá účastníka na právech zkrátit, kterou se projevívá, „moc práva“, nabude-li rozhodnutí právní moci; touto částí, v níž správní orgán autoritativně, vrchnostenským způsobem subjektivní oprávnění účastníka zakládá, mění nebo ruší či autoritativně deklaruje, je výrok (enunciát) rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 8. 1996, sp. zn. 6 A 154/94).

44. Pokud žalobci tvrdí neexistenci daného národního výboru a jeho nepřislusnosti je třeba poukázat na skutečnost, že Správní soud v [anonymizováno], který konfiskační akty přezkoumával, se zabýval i uvedenou námitkou a – zjevně v souladu se starší judikaturou uvedenou výše - odkázal na § 7 vládního nařízení č. 8/1928, správního řádu, podle něhož platilo: „Není-li správními předpisy stanoveno, který úřad jest místně příslušný, řídí se místní příslusnost ve věcech týkajících se nemovitostí, jakož i práv a povinností s vlastnictvím nebo držbou jejich spojených, k nim požadovaných nebo na ně ukládaných polohou nemovitosti.... Když by podle předchozích ustanovení byla založena místní příslusnost několika úřadů, jest příslušným úřad, který nejdříve ve věci zahájil řízení; jinak určí společný vyšší věcně příslušný úřad, který úřad jest místně příslušný.“ (shodně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cd 4705/2016). Z uvedeného vyplývá, že Okresní národní výbor v [obec] existoval a vykonával správu pro okres [okres] (neboť [obec] byla statutárním městem), označování daného orgánu sídlem a nikoliv názvem okresu (popř. obvodem) nezakládá jakoukoliv pochybnost o existenci tohoto orgánu. Ostatně též odvolací [příjmení] národní výbor v [obec], který správní akty Okresního národního výboru v [obec] opakovaně přezkoumával, je označován sídlem a nikoliv lokalitou své působnosti. Zpochybňují-li odvolatelé příslusnost zemského národního výboru rozhodovat o konfiskačních vyhláškách vydaných okresními národními výbory podle ustanovení § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb., dlužno uvést, že rozhodovací praxe dovolacího soudu, vycházejíc též z dobové judikatury (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne [datum], sp. zn. [číslo], či ze dne [datum], sp. zn. [osobní údaje žalované] [číslo]), se ustálila v závěru, že zemský národní výbor byl v posuzovaném období nadán příslusností přezkoumávat konfiskační vyhlášky vydané podle ustanovení § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb. okresními národními výbory, pročež jím vydaná rozhodnutí o odvoláních směřujících proti takovýmto správním aktům nelze mít za nicotná (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2148/2001, nebo usnesení téhož soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4705/2016, ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3555/2018, ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. 28 Cdo [číslo]).

45. Soud opakovaně zdůrazňuje, že i pro věcně vadné nebo nezákonné správní akty platí presumpce jejich správnosti, což znamená, že dokud nejsou stanoveným postupem opraveny nebo zrušeny, jsou považovány za bezvadné a mají právní účinky (rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 22 Cdo 1393/97, ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2081/2009, ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2255/2017), a proto soud konstatuje, že se nemohl zabývat dalšími námitkami žalobců – formální členění konfiskační vyhlášky, označení právního předchůdce žalobce b) jako osoby německé národnosti, rozpor konfiskačních rozhodnutí a interních předpisů ministerstva, či jeho komise atd. Proto dokazování v tomto směru soud považoval za zcela nadbytečné a i kdyby se tvrzení žalobců prokázala, neměla na výsledek tohoto řízení žádný vliv, proto by provádění

dokazování v tomto směru bylo zcela neekonomické a soud je zamítl. Rozhodnutí správního orgánu, ani kdyby bylo vskutku věcně nesprávné, totiž nepodléhá přezkumu; nelze přezkoumávat důkazy provedené správními orgány, zabývat se námitkou svévolnosti správního orgánu ohledně určení národnosti a etnicity u právního předchůdce žalobců, protože civilní soud v projednávané věci nemůže přijmout jiný závěr, než jaký vyplývá z rozhodnutí správního orgánu, jehož přezkum, jak shora uvedeno nepřísluší. I kdyby tedy správní orgán nesprávně určil národnost právního předchůdce žalobců nebo v rozporu s objektivním právem zasáhl do exekuční imunity právního předchůdce žalobců, do právní ochrany cizího státu a jeho majetku před donucovacími opatřeními v jiném státu, neměla by žádná z těchto okolností význam pro závěr, zda se na zemědělský majetek právního předchůdce žalobců vztahovala pravidla o konfiskaci podle dekretu prezidenta republiky [číslo] 1945 Sb.

46. Soud zdůrazňuje, že k zániku vlastnického práva právního předchůdce žalobců k předmětným nemovitostem došlo dne [datum], a proto námitky žalobců, že k odnětí vlastnického práva žalobce a) došlo později, a z toho pak dovozované závěry o použitelnosti aktuálně účinných smluv mezinárodního práva, soud hodnotí jako nepřiléhavé. Je také pro úplnost třeba uvést, že zamítnutí žaloby na určení pro nedostatek naléhavého právního zájmu nemůže mít konstitutivní účinky, neboť se jedná o tzv. zamítnutí protentokrát, které nevytváří ani překážku věci rozhodnuté pro případ, že se situace změní a žalobce a) bude mít na požadovaném určení naléhavý právní zájem. Rovněž tak konstitutivní účinky nemá ani žaloba na zamítnutí plnění odůvodněná tím, že žalobci nejsou vlastníky od [datum]. Rozhodnutí soudu tak ve vztahu ke vzniku a existenci vlastnického práva žalované nemá konstitutivní účinky, nemohlo tak ani způsobit zánik vlastnického práva žalobce a).

47. Na základě výše uvedené argumentace nezbylo soudu než žalobní návrh žalobce a) o určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem zamítnout.

48. Pokud tedy z rozhodnutí soudu vyplývá, že žalobci a) nepřísluší vlastnické právo k předmětným nemovitostem, tak žalobci b) nepřísluší žádné poživací právo, a proto se ani nemohou oba žalobci účinně domáhat vyklizení předmětných pozemků. K tomu pak lze jen doplnit, že nelze ani obcházet zákonný postup při projednání dědictví, neboť nelze žádným způsobem legalizovat nabytí dědictví bez projednání a rozhodnutí příslušného soudu v řízení o dědictví (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 2011, sp. zn. 30 Cdo 3368/2010) a nelze tak ani dovodit aktivní věcnou legitimaci žalobců k žalobě na plnění. Výlučná příslušnost československého soudu projednat dědictví po cizinci, šlo-li o nemovitosti ležící na území Československé socialistické republiky, vyplývala z ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním ve znění účinném ke dni smrti právního předchůdce žalobců (neboť v případě nemovitostí se neuplatnilo ani vynětí z pravomoci československých soudů – viz ustanovení § 47 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém).

49. Protože stát nabytí své vlastnické právo již dne [datum] (konstrukci tohoto závěru soud rozvedl výše), není nepoctivým držitelem a není povinen vydat žalobcům žádný užitek ani i nahradit mu škodu, která vzešla z jeho držby. S ohledem na účinky konfiskace (popsané výše v odůvodnění) pak ani eventuální žaloba, jíž se žalobci domáhali, aby jim žalovaná zaplatila peněžitou náhradu pro případ, že žalobci neuspějí se žalobním požadavkem na vyklizení sporných nemovitých věcí, nebyla podána po právu. Soud proto zamítl žalobu i co do eventuální žalobní žádosti.

50. Pokud žalobci tvrdí, že neposkytnutí náhrady za odňatý majetek mělo způsobit porušení pravidla mezinárodního práva, musel by soud tuto argumentaci žalobců posuzovat v časové působnosti norem účinných ke dni [datum]. Pokud by pak vskutku taková obyčejová norma mezinárodního práva veřejného existovala, je otázkou, zda by jí byl zdejší soud vázán. Je totiž skutečností, že v roce 1945 československý právní řád neinkorporoval mezinárodní právo ve formě obdobné dnešnímu čl. 10 Ústavy ČR. Nadto pak zdejší soud znovu odkazuje na vývody Ústavního soudu a jím citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která ponechává státům

volnost při poskytování náhrad za konfiskovaný majetek. Soud také tuto námitku žalobců shledal nedůvodnou. Stejně tak je lichá námitka porušení pravidel pokojného řešení sporů mezi státy a dalších zásad, neboť tato pravidla se uplatní mezi suverénními státy, která nespádají do pravomoci zdejšího soudu. V projednávané věci jsou oproti tomu uplatněna práva žalobců coby soukromých osob na ochranu jejich soukromého majetku, o nichž zdejší soud rozhodl. Stejně tak není pro rozhodnutí jakkoliv relevantní, zda a z jakých důvodů Česká republika uzavřela s [anonymizováno], příp. jinými státy dohodu o náhradách.

51. Soud dále ve svém odůvodnění rozhodnutí považuje za nezbytné zmínit povinnost mu stanovenou ustanovením § 13 občanského zákoníku ve smyslu zásady předvídatelnosti soudních rozhodnutí a obdobného rozhodování o obdobných věcech, kdy zdejšímu soudu byla v době jeho rozhodování známa rozhodnutí jiných soudů České republiky, která posuzovala žaloby žalobců totožného obsahu jako v projednávané věci (avšak ve vztahu k jiným nemovitostem), zejm. jde o rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 29. 11. 2019, č. j. [číslo jednací], který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, sp. zn. [číslo jednací], dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne [datum], který byl potvrzen Městským soudem v Praze ze dne 15. 4. 2021, č. j. [číslo jednací]. Stejně tak soud vycházel z rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 11. 11. 2015, č. j. [číslo jednací], potvrzujícího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2016, č. j. [číslo jednací] a odmítavého usnesení Nejvyššího soudu z 26. 4. 2017, č. j. [číslo jednací] a usnesení Ústavního soudu sp. zn. [ústavní nález], kterým byla odmítnuta ústavní stížnost nynějších žalobců. Zdejší soud se seznámil s důvody rozhodnutí jiných soudů a neshledal jakýkoliv důvod se od užití argumentace výše citovaných rozhodnutí odchýlit. To platí tím spíše, že se k nastoleným právním otázkám vyjádřily, ač v jiných řízeních o jiných nárocích, i Nejvyšší a Ústavní soud, jejichž rozhodnutí jsou pak nadána, „sjednocující“ závazností v rámci českého právního systému, kdy v daném přístupu nelze spatřovat žalobci tvrzenou, „mechanickou“ aplikaci argumentace předchozích rozhodnutí či porušení jejich práva na spravedlivý proces zajištěný jednak Listinou základních práv a svobod a jednak čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv ve spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu [číslo] k Úmluvě.

52. Závěrem si soud dovoluje účastníkům sdělit, že smyslem odůvodnění je především seznámení účastníků řízení s úvahami, na nichž soud založil své rozhodnutí (viz rozhodnutí Ústavního soudu, např. usnesení ze dne [datum], sp. zn. IV. ÚS 360/99 či nález ze dne [datum], sp. zn. III. ÚS 961/09). Součástí odůvodnění nemusí být výslovné vypořádání se s každým tvrzením či námitkou účastníků řízení, pokud jako celek odůvodnění účastníkům řízení umožňuje, „seznatelnost“ těch úvah soudu, jež byly relevantní pro výsledek řízení, a tím přezkoumatelnost soudního rozhodnutí z hlediska zákonnosti i věcné správnosti (nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3050/17 ze dne [datum] či sp. zn. I. ÚS 4093/17 ze dne [datum]). V tomto směru lze taktéž odkázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, podle které závazek soudů k odůvodňování rozhodnutí nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument (viz rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne [datum] ve věci stížnosti [číslo] [jméno] de [příjmení] proti Nizozemí, bod 61 a ze dne [datum] ve věci stížnosti [číslo] [příjmení] [jméno] proti Španělsku, bod 29). Zejména soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nález Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. III. ÚS 989/08).

53. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že žalovaná měla ve věci úplný úspěch, když žaloba žalobců byla v celém rozsahu zamítnuta.

54. Soud přiznal žalované dle ustanovení § 2 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a podle § 89a exekučního řádu, paušální náhradu nákladů řízení za 3 úkony, a to vyjádření ve věci samé ze dne [datum], příprava na jednání soudu a účast u jednání

soudu dne [datum]. Celková výše náhrady nákladů řízení žalované činí částku 900 Kč, kterou jsou žalobci povinni uhradit žalované společně a nerozdílně.

55. Pro úplnost pak soud uvádí, že přiznal náhradu pouze za úkony, kterými se žalovaná vyjadřovala ve věci samé, nikoliv za vyjádření k procesním otázkám (zejm. k otázce přerušování řízení dle § 109 o. s. ř., vyloučení či spojení věci dle § 112 o. s. ř. apod.) či kterými soud informoval o vývoji jiných projednávaných věcí u jiných soudů.

56. Soud rozhodl o povinnosti žalobců zaplatit doplatek soudního poplatku ve výši 5.000 Kč za návrh, jehož předmětem je peněžité plnění ve výši 100.000 Kč, když o změně žalobního nároku, kterým se žalobci domáhali vyklizení nemovitostí a současně (nově podáním ze dne [datum]) zaplacení částky 100.000 Kč bylo rozhodnuto až v rámci jednání soudu dne [datum]. Soud doměřil poplatek dle § 6a ve spojení s položkou 1 bodu 1. písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, když žalobci dosud neuhradili soudní poplatek za návrh, jehož předmětem je kumulace uplatněných nároků, včetně nového nároku na peněžité plnění ve výši 100.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně, ve dvojím vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu toto rozhodnutí ukládá, může se oprávněný domáhat podaným návrhem u soudu výkonu tohoto rozhodnutí.

Bruntál 11. dubna 2022

Mgr. Vladimír Koutný v. r
samosoudce